

Dekanat Wołkowysk Źródła podają pierwszą wzmiankę o osadzie z datą 1499 r., gdy nosiła nazwę Pietuchowicze bądź Pietuchowo, należącej do powiatu wołkowyskiego Wielkiego Księstwa Litewskiego, będącej własnością Wojciecha Kłoczki, ochmistrza dworu wielkiej księżnej Heleny, żony króla Aleksandra Jagiellończyka. Od roku 1516 jest znane jako własność wdowy po Wojciechu Janowiczu, marszałku szlachty – Maryny Hlebówny. W roku 1557 majątek znowu należał do Kłoczków, w XVII w. do Dolskich, Dorohostajskich i Sapiehów. W 1669 r. w miejscowości wspomniany jest jako już działający kościół parafialny dekanatu wołkowyskiego, potem zaś wiadomości o nim brak. W 1690 r. miejscowość posiadała status miasteczka, należącego do wojewody brzeskiego Stefana Kurcza. W pierwszej połowie XVIII w. przeszło do Flemingów. W połowie wieku podskarbi litewski Jan Fleming przemianował Pietuchowo na część swej córki Izabeli (po ślubie Czartoryskiej).

W drugiej poł. XVIII w. Izabelin stał się własnością rodu Grabowskich, w 1778 r. data ta była napisana na fasadzie kościoła, teraz jest niewidoczna z funduszy Jana Jerzego Grabowskiego został tu wzniesiony zbór kalwinistki. W Izabelinie mieściła się nawet rezydencja kalwińskiego superintendenta (biskupa), odbywały się tu synody kalwińskie całej Litwy. W 1897 r. w źródłach wspomina się cerkiew, zbór kalwiński, o kościele nie ma wiadomości.† Wspólnota katolicka Izabelina odrodziła się dopiero w roku 1931, gdy przybył tu ks. Antoni Hermanowski. Na początku wierni na Mszę św. zbierali się w domu prywatnym, zaś w roku 1934 pośrodku miejskiego rynku ze środków parafian rozpoczęto budownictwo drewnianej świątyni. W następnym roku wspólnota otrzymała status samodzielnej parafii. W 1936 roku nowo zbudowana świątynia została poświęcona pod wezwaniem Matki Bożej Nieustającej Pomocy, lecz w ołtarzu głównym umieszczono obraz świętych Piotra i Pawła.

Drewniany kościół w Izabelinie był trzynawową świątynią o jednej wieży z obniżoną pięcioboczną absydą. Wieżę-dzwonnicę wieńczył namiotowy szpic.

W drugim dniu po napadzie Niemiec hitlerowskich na Związek Radziecki 23 czerwca 1941 roku drewniana świątynia spłonęła. Niemieckie okupacyjne władze pozwoliły wówczas katolikom zbierać się na nabożeństwa w murowanym zborze kalwińskim. Za kilka lat kalwiniści przeszli na katolicyzm i ich świątynia stała się kościołem. Podmurówki drewnianego kościoła do dnia dzisiejszego są widoczne na centralnym placu miasteczka.

Po wojnie proboszcz kościoła ks. Michał Szemkowicz został aresztowany. Z więzienia został zwolniony dopiero w 1953 roku, w Izabelinie pracował aż do śmierci w 1968 roku. Po jego śmierci władze zamknęły świątynię, w 1974 roku budynek spłonął, pozostały po nim straszne ruiny. W takim opłakanym stanie świątynia otrzymała status zabytku architektury. W ciągu kolejnych dziesięciu lat jednak pozostawała w stanie ruiny. W latach 80. władze postanowiły poddać restauracji budynek byłego kościoła i otworzyć tam szkołę muzyczną. Na postanowieniach się skończyło. Wreszcie w 1989 roku owe ruiny przekazano wiernym, prace restauracyjne były prowadzone wg projektu „Minskarchprojekt” z 1988 r. (architekt G. Bosak). Kościół został poświęcony 18 lipca 1992 roku przez biskupa grodzieńskiego Aleksandra Kaszkiewicza pod tytułem świętych Apostołów Piotra i Pawła, lecz parafia jest pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy.

Budynek plebanii, który w latach 30. ub.w. zbudowano z drewna za absydą drewnianej świątyni, wiernym zwrócono częściowo, w pozostałej jej części nadal mieści się ambulatorium.

Kościół świętych Piotra i Pawła jest stosunkowo niedużą świątynią o jednej wieży, prostokątną w podstawie z półkolistą absydą bez zakrystii. Nad fasadą wznosi się czworoboczna wieża-dzwonnica pod niewysokim namiotowym dachem, jej barokowe zwieńczenie się nie zachowało.

Wnętrze sali wieńczy płaski drewniany sufit. Obecnie trwa rekonstrukcja świątyni. Nad wejściem mieści się oparty na dwu okazałych kolumnach chór. Gdy w latach 90. ub.w. kościół ponownie zaczął działać, ołtarz główny mieścił w sobie obraz tytularny obraz świętych Piotra i Pawła. Po bokach znajdowały się kompozycje: z lewej obraz św. Teresy od Dzieciątka Jezus, zaś z prawej – obraz Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Na starym cmentarzu w stanie ruiny zachowała się brama. †